

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: D. K.**, bytem x, zastoupen JUDr. Tomášem Uzlem, advokátem se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Vodňanské kuře, s. r. o.**, sídlem Karlov 196, 284 01 Karlov, zastoupena Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou, advokátem se sídlem nám. Jana Žižky z Trocnova 2/2, 286 01 Čáslav, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. SZ 167241/2012/KUSK REG/Kro, č. j. 172642/2012/KUSK,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8. 2. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Neratovice, stavebního odboru, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 9. 2012, č. j. MěÚN/37348/2012, sp. zn. SO-30008/2012, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení vydáno rozhodnutí o umístění stavby plynofikace farmy Libiš (dále jen „plynofikace farmy“) na pozemcích st. parc.x a x a parc. č. x v k. ú. Libiš a současně vydáno stavební povolení na tuto stavbu.

Žalobce nejprve zrekapituloval průběh řízení před správními orgány. Následně popsal, jak v letech 1992 a 1993 proběhla územní, stavební a kolaudační řízení týkající se stavby farmy na pozemku st. p. x v k. ú. Libiš, jejímž současným vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Sousední pozemek parc. č. x v k. ú. Libiš (dále jen „pozemek č. x“) přešel v letech 2010 a 2011 do vlastnictví žalobce. S tímto pozemkem pak souvisely vlastní žalobní body, neboť se na něm nachází stavba trafostanice a náhradního zdroje, na nichž je dle názoru žalobce funkčně závislá stavba farmy, jejíž plynofikace byla žalobou napadeným rozhodnutím povolena, neboť je odtud napájena elektrickou energií. Předmětné stavby trafostanice však nebyly povoleny ani kolaudovány a na pozemku č. 932 se nachází neoprávněně, neboť na ně nedopadají kolaudační rozhodnutí z let 1992 a 1993. Stavební úřad přitom nemůže povolit stavbu, která by funkčně závisela na stavbách nepovolených a nezkolaudovaných, a která takové stavby uvádí v projektové dokumentaci. To byla stěžejní úvaha, ze které žalobce následně dovozoval konkrétní vady napadeného rozhodnutí:

Žalovanému vytkl, že ve výroku napadeného rozhodnutí vůbec neuvedl pozemek č. x s odůvodněním, že se na tomto pozemku žádná stavba neumísťuje, ačkoliv žalobce ve svém odvolání namítal, že stavební úřad chybně vymezil rozsah pozemků k uskutečnění stavby. Žalovaný též nepřisvědčil jeho námitce ohledně doložení věcného břemene nebo jiného práva k pozemku č. x, tedy nepovažoval za nutné dokládat oprávněnost umístění staveb na tomto pozemku, byť dle žalobce šlo o otázku zásadní. Obě námitky žalobce opíral právě o shora popsané úvahy, že nelze povolit stavbu funkčně záviselou na stavbách nepovolených a nezkolaudovaných. Na pozemku č. x navíc existuje vysokotlaké plynovodní vedení, které sice bylo na rozdíl od trafostanice a náhradního zdroje zkolaudováno, avšak ani zde vlastník plynovodu nedisponuje věcným břemenem ani jiným právem k dotčenému pozemku. Shora uvedené závěry žalobce dovozoval ze skutečnosti, že rozhodnutími z let 1992 a 1993 nikdy nedošlo ke kolaudaci staveb na pozemku č. x, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí nenalezl žádné argumenty dosvědčující opak. Z žalovaným uváděného výkresu „situace D“ není dle žalobce jednoznačně patrné, na jakém pozemku se mají trafostanice a náhradní zdroje nacházet. V návaznosti na to žalobce podrobně vylíčil, proč se domnívá, že žádná ze staveb na pozemku č. x nebyla v letech 1992-1993 zkolaudována, a k prokázání těchto tvrzení připojil řadu konkrétních dokumentů (rozhodnutí správních orgánů, výpisy z katastru, geometrický plán, situační výkresy, fotografie místa atd.). S odkazem na stěžejní úvahu o nemožnosti povolit stavbu záviselou funkčně na stavbách nepovolených žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že osazení trafostanice transformátorem o jiném výkonu je pro povolení plynofikace farmy irelevantní, a žalovanému současně vytkl, že dostatečně neověřil bezchybnost projektové dokumentace. Žalobce též nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že by mu dostatečně nedoložil, že příjezdová komunikace vedoucí k samotné farmě zasahuje do vlastnického práva k jeho pozemkům, neboť ve svém odvolání odkázal na výkres „D-03 Situace celková“, z něhož je patrné, že skutečné umístění příjezdové komunikace přesahuje hranici pozemku parc. č. x v k. ú. Libiš do pozemku č. x ve vlastnictví žalobce. Příjezdová komunikace navíc není zkolaudovaná. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě taktéž zrekapituloval průběh řízení. Podrobněji popsal konkrétní podobu povolené plynofikace, jež měla spočívat především ve výměně stávajícího vytápění za nové v prostorách farmy osoby zúčastněné. V návaznosti na to zdůraznil, že veškeré námitky žalobce s touto plynofikací nesouvisejí a netýkají se řízení o ní vedeného. Připustil, že nejsou vyřešeny majetkoprávní vztahy stávajících staveb na pozemku č. x, což však s povolením změny vytápění stávající farmy nemá nic společného. Žalobcem vznesené námitky se tak týkaly stávajících staveb, které nejsou předmětem řízení, což byl také důvod, proč je žalovaný zamítl. Změna systému topení nesouvisí s odebíráním elektrického proudu, který je z trafostanice na pozemku žalobce odebírán zřejmě již od roku 1992. Ani stávající plynovod na žalobcově pozemku, vlastněný společností .t, s. r. o., není plynofikací farmy dotčen, protože jeho napojení bude realizováno na pozemku parc. č. x v k. ú. Libiš. Případné chybné zaměření pozemku č. x v roce 1992 není chybou žalovaného ani stavebního úřadu, a pokud žalobci tyto stavby vadí, pak má možnost uplatnit jiné řádné postupy na obranu svých práv, a ne se snažit řešit majetkoprávní vztahy při změně vytápění stávající stavby. K namítané absenci pozemku č. x ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že dle prováděcích právních předpisů se ve výroku rozhodnutí skutečně uvádí jen pozemky, na nichž se stavba umísťuje, naopak uvádění pozemků souvisejících s uskutečněním stavby právní předpisy neznají. Předmětem řízení nebyla ani otázka přístupové komunikace, která je již provozována, přičemž žalovaný se ztotožnil s názorem stavebního úřadu ohledně vedení této komunikace. Zasahuje-li tato cesta skutečně do pozemku č. x, je věcí žalobce, aby situaci řešil s vlastníkem cesty, a nikoliv s osobou zúčastněnou. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Na to žalobce reagoval podáním repliky. S obsahem vyjádření žalovaného se neztotožnil, postup žalovaného ve vztahu k účastníkům správního řízení shledal v rozporu se zásadou nestranného postupu, jeho úvahy o umístění objektů trafostanice a náhradního zdroje označil za spekulace, a setrval na svých žalobních námitkách.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že žalobce se skrz řízení o povolení plynofikace farmy ve skutečnosti snaží zpochybnit již dvacet let pravomocná rozhodnutí, ale nijak blíže nekonkretizoval, jak měl být napadeným rozhodnutím dotčen na svých právech. Předmětem proběhnuvšího správního řízení bylo napojení farmy osoby zúčastněné na stávající vysokotlaký plynovod, přičemž z projektové dokumentace je nepochybné, že nová přípojka žádným způsobem nezasahuje do vlastnických práv žalobce, neboť vede pře jiný pozemek, který není v jeho vlastnictví. Skutečnost, že na pozemku žalobce je již několik let stávající plynovod, s posuzovanou věcí nijak nesouvisí. Vadí-li žalobci existence tohoto vedení, pak by problémy s tím související měl řešit v soukromoprávní rovině s osobami, od nichž pozemek koupil. Totéž platí i o trafostanici a náhradním zdroji, které rovněž nebyly předmětem proběhlého správního řízení. Pakliže žalobce s jejich umístěním na svém pozemku nesouhlasí, musí využít jiné právní prostředky, nemůže se však domáhat revize pravomocně ukončených kolaudačních řízení z devadesátých let, neboť tím by bylo zasaženo do právní jistoty osoby zúčastněné, která byla s ohledem na presumpci správnosti správních aktů v dobré víře. Akceptací žalobních námitek by bylo

v konečném důsledku umožněno v jakémkoliv nesouvisejícím řízení zpětně namítat neplatnost prakticky jakéhokoliv rozhodnutí, což je dle osoby zúčastněné na řízení nepřípustné. Dle jejího názoru je nepodložená i úvaha žalobce o závislosti plánované stavby na dosavadní trafostanici a náhradním zdroji, neboť plynofikace farmy je z technického hlediska schopna samostatného fungování, navíc není nezbytné, aby jí byla energie dodávána právě z těchto zařízení. Osoba zúčastněná na řízení zmínila též svá předchozí vyjednávání s žalobcem, kdy mu nabídla odkup dotčených částí jeho pozemku, aby tak předešla budoucím sporům s žalobcem. Jednání však ztroskotala na výši kupní ceny, kdy žalobce požadoval nepřiměřeně vysokou kupní cenu a nepřistoupil ani na návrh osoby zúčastněné na řízení určit cenu znalecky. K doložení těchto skutečností osoba zúčastněná na řízení připojila výpis své e-mailové korespondence s žalobcem. Navrhla zamítnutí žaloby s tím, aby žalobci bylo uloženo nahradit osobě zúčastněné náklady řízení.

Krajský soud v Praze zjistil následující relevantní skutečnosti:

Z výpisu z katastru nemovitostí vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí vlastníkem pozemků st. p. x a x a parc. č. x, vše v k. ú. Libiš (dále též souhrnně „pozemky osoby zúčastněné na řízení“), přičemž na pozemku st. p. 116/1 se nachází stavba kuřecí farmy. K tomuto pozemku přiléhá z východní strany pozemek č. x, jenž byl ke dni vydání napadeného rozhodnutí ve vlastnictví žalobce.

Mezi účastníky přitom není sporné, že na pozemku žalobce č. x se nachází stavba trafostanice, náhradního zdroje a vysokotlakého vedení plynovodu, a rovněž mezi nimi není sporné, že uvedené stavby byly na předmětném pozemku umístěny dávno před zahájením řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 18. 7. 2012 osoba zúčastněná na řízení požádala o vydání územního rozhodnutí i stavebního povolení na stavbu plynofikace pro stávající areál kuřecí farmy za účelem změny způsobu jejího vytápění. Dne 24. 7. 2012 stavební úřad oznámil zahájení spojeného územního a stavebního řízení, o němž vyrozuměl též žalobce. Ten svým podáním ze dne 29. 8. 2012 namítal, že součástí povolované plynofikace farmy je elektrické zařízení, které spojuje stávající energetické soustavy areálu farmy, přičemž součástí této energetické soustavy leží na jeho pozemku č. x, a proto žádal, aby osoba zúčastněná na řízení doložila věcné nebo jiné právo k pozemku č. x. Dne 29. 8. 2012 proběhlo u stavebního úřadu ústní jednání, jehož se zúčastnili žalobce, zástupce osoby zúčastněné na řízení a společnosti R., s. r. o. Žalobce při ústním jednání setrval na svém dosavadním stanovisku a zároveň požádal, aby osoba zúčastněná na řízení doložila také věcné nebo jiné právo k pozemku č. x ohledně vysokotlakého vedení, které vede přes tento pozemek. Osoba zúčastněná na řízení s tímto požadavkem žalobce nesouhlasila, protože plynovod je ve správě a majetku R., s. r. o., ohledně umístění náhradního zdroje trafostanice však přislíbila tuto záležitost s žalobcem projednat a vyřešit. Dne 19. 9. 2012 vydal stavební úřad pod č.j. MěÚN/37348/2012 rozhodnutí, jehož výrokem I. rozhodl o umístění stavby plynofikace na pozemcích osoby zúčastněné a zároveň výrokem II. k ní vydal stavební povolení. Tuto stavbu identifikoval tak, že se nachází na pozemcích parc. č. st. x. v k. ú. Libiš a skládá se z těchto prvků: SO 01 VTL plynovod, SO 02 VLT regulační

stanice, SO 03 STL průmyslové plynovody, přípojky a regulace tlaku STL/NTL, SO 04 NTL výkrmové haly. Umístění stavby na uvedených pozemcích pak plyne též z projektové dokumentace, konkrétně z výkresu č. D-03 – situace celková. Výrokem III. stavební úřad zamítl námitku žalobce na doložení věcného nebo jiného práva k pozemku č. x ohledně náhradního zdroje a trafostanice s odůvodněním, že ve svém archivu dohledal, že součástí stavby kuřecí farmy v roce 1992 byly i trafostanice a náhradní zdroj, které rozhodnutími z let 1992 a 1993 byly zkolaudovány, přičemž tato rozhodnutí jsou již pravomocná a zanikla u nich možnost přezkumu či obnovy řízení, a proto umístění těchto zařízení je třeba řešit samostatnou cestou mezi účastníky; navíc žalobcův požadavek na doložení práv k pozemku č. x. nesouvisí s umístěním ani provedením předmětné stavby plynofikace, netýká se vedených řízení a stavebnímu úřadu nepřísluší řešit vlastnická práva k nemovitostem. Týmž výrokem stavební úřad zamítl druhou námitku žalobce na doložení věcného nebo jiného práva k pozemku č. x ohledně vysokotlakého plynovodního vedení s odůvodněním, že tento plynovod je majetkem R., s. r. o. a jeho případné vedení přes pozemek č. x musí žalobce řešit s tímto vlastníkem, nový plynovod pak bude napojen na stávající řad v pozemku parc. č. x a jeho výstavba nebude do pozemku č. x zasahovat; navíc ani tento požadavek žalobce nesouvisí s umístěním ani provedením předmětné stavby plynofikace a netýká se vedených řízení. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání. V něm stavebnímu úřadu vytkl, že ve výroku svého rozhodnutí neuvedl pozemek č. x, dále že nevyhodnotil jeho požadavek na doložení věcného nebo jiného práva k pozemku č. x jako námitku občanskoprávní povahy a nevypořádal ji jako předběžnou otázku. Rovněž nesouhlasil s důvody zamítnutí svých námitek, jelikož měl za to, že stavebním úřadem zmiňovaná kolaudační rozhodnutí na trafostanici a náhradní zdroj se nevztahovala na jeho pozemek č. x a zřejmě se týkala jiných zařízení, neboť trafostanice na pozemku žalobce je osazena transformátorem o podstatně vyšším výkonu, z čehož dovodil, že stavby trafostanice, náhradního zdroje a elektrických rozvodů na jeho pozemku jsou ve skutečnosti nepovolenými a nezkolaudovanými stavbami ležícími na jeho pozemku. Dle žalobce si tak stavební úřad dostatečně neověřil, zda stavebník (osoba zúčastněná na řízení) disponuje vlastnickým nebo jiným právem ke všem pozemkům, jichž se povolovaná stavba týká, a zároveň povolil stavbu, jejíž funkčnost je závislá na jiné, nezkolaudované stavbě. Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem stavebního úřadu, že se povolená stavba netýká stávajícího plynovodu, neboť ten je součástí systému plynovodních potrubí. V závěru svého odvolání zmínil též problematický přístup ke stavbě, kdy příjezdová komunikace po obou stranách neoprávněně zasahuje do jeho pozemku č. x. a zčásti též pozemků parc. č. x. v k. ú. Obříství. K žalobcovu odvolání podala své vyjádření i osoba zúčastněná na řízení, která s odvolacími důvody nesouhlasila, a to především proto, že směřovaly mimo předmět proběhlého řízení. Osoba zúčastněná ve svém vyjádření k odvolání též sdělila, že v rovině občanskoprávní vyjednávala s žalobcem o odkupu části jeho pozemku, avšak požadavek žalobce na výši kupní ceny byl mimo její reálné možnosti. Dne 5. 12. 2012 žalovaný podané odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Odůvodnění svého rozhodnutí opřel v zásadě o argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě. Toto rozhodnutí žalovaného je nyní napadeno žalobou.

Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce založil svou žalobu primárně na argumentaci, že napadeným rozhodnutím umístěná a povolená stavba plynofikace kuřecí farmy je funkčně závislá na energetických zařízeních (trafostanice, náhradní zdroj, elektrické vedení), které jsou nezkolaudované, případně zcela nepovolené. Žalobce obsáhle zdůvodnil, proč by rozhodnutí z let 1992 a 1993 neměla dopadat na energetická zařízení na pozemku č. x, což by zajisté bylo podnětné v příslušných obdobích z hlediska dozoru nad činností orgánů stavební správy. Není tomu tak však nyní v posuzované věci, proto také soud zamítl důkazní návrhy směřující právě k této problematice. V dané věci je třeba předně vyjít z charakteru umístěné a povolené stavby a z toho, že tato stavba se na pozemcích žalobce nenachází. Pouhá funkční souvislost stavby se stavbou jinou (ať už s vysokotlakým plynovodem či s trafostanicí, náhradním zdrojem, elektrickým vedením) nacházející se na cizím pozemku je z hlediska podmínek stanovených pro vydání rozhodnutí o umístění stavby a její povolení nepodstatná, a proto požadavek žalobce, aby stavebník doložil vlastnické či jiné právo k pozemkům, na nichž se tyto jiné stavby nachází, je bezpředmětný. S takovou argumentací by totiž musel stavebník dokládat vlastnické či jiné právo ke všem pozemkům, přes které jsou vedeny trasy distribučních sítí, na které se stavba napojuje (elektrárnou počínaje), což by byl závěr zjevně absurdní. Z uvedených důvodů je také irrelevantní požadavek žalobce na uvedení pozemku č. x ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu.

Cítí-li se žalobce umístěním shora zmíněných energetických zařízení na svém pozemku omezen, pak je třeba, aby tuto situaci vyřešil s vlastníkem těchto energetických zařízení v rovině soukromého práva (např. dohodou, popř. žalobou na odstranění neoprávněné stavby podle § 1085 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). V tomto ohledu se soud proto ztotožňuje s názorem žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, že je nepřipadné, aby žalobce „nespokojenost“ s existencí cizích staveb na svém pozemku řešil prostřednictvím správního řízení, jehož předmětem je modernizace vytápění stavby na sousedním pozemku.

Z pohledu dané věci jsou pak podstatná zejména na ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), ze kterých plyne, že k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí mj. podklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám a stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury. K prvnímu dokladu soud dodává, že jde o pozemky, na nichž má být stavba uskutečněna. K požadavku na předložení stanoviska vlastníků infrastruktury pak soud uvádí, že sám žalobce prohlašuje, že zde stavby energetických zařízení – tj. náhradního zdroje, trafostanice, případně vysokotlakého plynovodního vedení – v jeho vlastnictví nejsou, tudíž jeho stanovisko k těmto stavbám je pro uvedené řízení nepodstatné.

Dále soud upozorňuje zejména na ustanovení § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, podle něhož stavební úřad ve stavebním řízení ověří mj., zda je zajištěn příjezd ke stavbě. V dané věci je tento přístup zajištěn po komunikaci nacházející se na pozemku parc. č. x v k. ú. Libiš. Přístupová komunikace tedy existuje, přičemž v řízení nevyplynulo, že by

její užívání bylo pravomocně zakázáno. Že se komunikace fakticky vychyluje do pozemků žalobce je pak otázkou jinou, opět řešitelnou jinými právními prostředky, a to buď soukromoprávní cestou, nebo případně i prostředky správního práva (jde-li o veřejně přístupnou účelovou komunikaci například prostřednictvím příslušných institutů dle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů).

Pokud přitom žalobce trápí právě namítané nedostatky příjezdové cesty (žalobce brojil proti její nedostatečné kolaudaci a tomu, že svou šířkou zasahuje i do nemovitostí v jeho vlastnictví), pak ho (stejně jako v případě energetických zařízení na jeho pozemcích) musely tížit bez ohledu na existenci žalobou napadeného rozhodnutí. Připojení drůbeží farmy na stávající plynovod a související změna způsobu vytápění jejích prostor totiž nemá a nemůže mít na šíři příjezdové komunikace či její zkolaudování sebemenší vliv.

Lze tudíž uzavřít, že námitky žalobce mířící převážně mimo rozsah okolností posuzovaných v předmětném stavebním a územním řízení jsou nedůvodné, a proto soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2015

Za správnost:
Božena Kouřimová

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu